

MISTIGE DAGEN.

De dagen, in grijze eentonigheid,
Ze lijken de een op den ander;
Zij komen niet stappen met stagen tred;
Ze volgen, traag sluipend, elkander.

Er is nu geen glans en geen schoonheid aan;
Geen lied in van leutige winden;
Geen buld'rend gebas van den sterken storm;
Ik kan er slechts naarheid in vinden.

Ze brokkelen iets van je blijheid af,
Die dagen, die dragen, die stillen;
Ze maken je klein van bekrompenheid;
Ze schijnen zoo zwaar om te tillen.

En toch zijn het dagen, die God mij gaf;
Hoe gaarn en hoe grif ik bedille
Hun schuif'lende stap en hun droef gelaat,
Ze komen niet zonder Gods wille.

Ja, toch zijn het dagen, die God mij gaf,
Dus moet in dit grijzige druilen,
Hoe zeer ik 't mistrouw en droevig misprijs,
Een heimlijke zegen wel schuilen.

Aleer ik het weet scheurt de sterke wind
De sombere nevelgordijnen;
Nog speelt met de flarden hij 't leutig spel
Of reeds staat de zon weer te schijnen.

En eer ik het weet, zijn de dagen blij;
(Of — zag ik ze enkel zoo grijze?)
Aanvaard' ik ze biddend, wijl Wie ze zendt
Ze regelt naar God'lijke wijze.

J. M. W.—W.